

Yrene si dala záležet, aby druhý den ráno přišla včas. Neposlala vzkaz předem, ovšem klidně by se vsadila, že na ni lord Westfall a nová kapitánka budou v deset hodin čekat. Ačkoli podle napsaných pohledů, které na ni včera v noci vrhal, by skoro měla dojem, že pochybuje, že se vůbec vrátí.

Ať si myslí, co chce.

Uvažovala o tom, že by schůzku odložila na jedenáctou, protože ji Hasar a Renia vytáhly ven na skleničku – tedy Yrene se spíš dívala, jak popíjejí, a přitom ucucávala víno – a do postele v Torre se dostala až téměř ve dvě ráno. Hasar jí nabídl komnaty v paláci na přespaní, ale vzhledem k tomu, že se k nim Kashin málem připojil v tiché, elegantní hospůdce v rušné Růžové čtvrti, Yrene nechtěla riskovat, že na něj znovu narazí.

Khagan už by vážně měl své děti vyslat zpět na jejich pozice po celé říši. Zdržely se v paláci po Tumelunině smrti, o níž se Hasar dosud odmítala být jen zmínit. Yrene nejmladší princeznu sotva znala. Dívka trávila většinu času s Kashinem mezi Darghany na stepích a v městech za vysokými zdmi v tamějším kraji. Ovšem v těch prvních dnech potom, co bylo dívčino tělo nalezeno a Hafiza osobně potvrdila, že princezna skočila z balkonu, Yrene cosi nutilo vyhledat Kashina, aby mu vyjádřila soustrast a aby zjistila, jak se mu vede.

Znala ho dost dobře na to, aby chápala, že přes nenucenou, nevzrušenou tvář, kterou ukazoval světu – tvář disciplinovaného vojáka, který poslouchal otce na slovo a beze strachu velel jeho

pozemním vojskům... za tou usměvavou tváří skrýval rozbouřené moře žalu a ptal se, co mohl udělat jinak.

Jejich vztah se stal rozpačitým a nepříjemným, Yrene však na principi stále záleželo. Přesto za ním nešla. Nechtěla otevřít dveře, které se měsíce snažila zavřít.

Nenáviděla se za to a neminul den, kdy by na to nemyslela. Obzvláště když zahlédla bílé zástavy vlající všude po městě a paláci. Při včerejší večeři se ze všech sil snažila nepropadnout se hanbou, když ho přehlížela, a zraňovala ji chvála a hrdost patrná v jeho slovech, kdykoli o ní mluvil.

Blázne. Takto ji Eretia nejednou plísnila potom, co se jí Yrene během obzvláště vyčerpávajícího léčení svěřila s tím, co se v zimě stalo ve stepích. Yrene věděla, že má pravdu, ale přesto... měla stran svého života jiné plány. Sny, kterých se nechtěla a nemohla vzdát a které nehodlala podřídit druhým. Až se Kashin a ostatní členové královské rodiny vrátí do svých sídel, bude to jednodušší. Lepší.

Jen si přála, aby návrat lorda Westfalla do jeho zruďného království tolik nezávisel na její pomoci.

Potlačila zamračení, napřímila se a zaklepala na dveře komnat, které půvabná služebná otevřela, ještě než ozvěna zaťukání odezněla v chodbě.

Sluhů bylo v paláci tolik, že Yrene pochytila jména jen hrstky z nich, ovšem s touto ženou už se setkala a neuniklo jí, jak je krásná. Teď na ni kývla jako na svou známou a vstoupila dovnitř.

Sluhové pobírali dobrý plat a dvořané se k nim chovali dost dobře na to, aby byl o práci v paláci značný zájem, zejména když posty obvykle zůstávaly v rodině a případná nová zaměstnání získávali její členové. Khagan a jeho dvořané se ke sluhům chovali jako k lidem, kteří byli chráněni právy a zákony.

Oproti Adarlanu, kde bezpočet lidí žil a umíral v řetězech. Oproti otrokům v Calaculle a Endovieru, kterým nebylo dovoleno spatřit slunce nebo se nadechnout čerstvého vzduchu a jejichž rodiny skončily rozvrácené.